

И чухъ лудешкия ѝ смѣхъ — такъвъ,
какъвто го зная. Помнишъ ли я ти Милка,
дѣдовата Ноюва!

Паднахъ.

Усѣтихъ меката ѝ коса ме задушаваша...

Изтрѣпна кандилцето предъ иконата и
угасна. Потули се месецътъ задъ вишната.
Старата бабичка милваше челото на болния
и тихо плачеше. Котето гонѣше сѣнкитѣ
по бѣлата улица. И далечъ нѣкъде ходѣше
по нивята свети Илия и кжсаше билки на
месечината. Питаше: да иска ли отъ дѣда
Господя вода. Класоветѣ му отвърщаха.

— Моля ти се, мале, въ сѣбота, на за-
душница, като отидешъ на гробищата, отбий
се на нейния гробъ. Късно, кога всички си
отидатъ. Кажѣ ѝ: три години тече Росица и
мие голѣмитѣ камъни на моя мостъ, не е ли
измила още грѣха ми. Питай я, мале, тя ще
ти каже, простено ли ми е.